de Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 30 — 25 JULI 1952

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

VERFDOOS

„ZIET DIE KLEINE GUIT ER NU NIET ALS EEN ROODHUID UIT?!"

De Drie Druppels

De zon scheen op de top van een hoge berg.

Zó warm was de zon, dat de sneeuw op de top van die berg ging smelten.

De waterdruppeltjes huppelden vrolijk naar beneden. Met elkaar vormden ze bergbeekjes, die vrolijk klaterend van de berg af naar beneden dartelden. De druppels schitterden als diamantjes in de zon als ze omhoogsprongen tegen rotsblokjes, of omlaagvielen bij watervalletjes.

De drie vriendjes Drup, Drop en Drap vonden het een heerlijk leven zo, veel prettiger dan dat stil liggen als sneeuw boven op zo'n berg.

Steeds verder zakten ze omlaag. Van alle kanten kwamen nieuwe vriendjes.

De beekjes vloeiden samen en werden breder en breder. Maar Drup, Drop en Drap zorgden er voor bij elkaar te blijven. Ook zorgden ze er steeds voor bovenaan te drijven, want ze hielden van zon en licht en.... konden dan ook wat van de wereld zien.

Toen ze helemaal onder aan de berg kwamen, werd het pas echt mooi.

Grote bossen, prachtige kastelen en torens stonden langs de rivier. Want de beekjes waren nu een rivier geworden.

Opeens zei Drup tegen zijn vriendjes: „Kijk nu eens, een heel huis drijft op het water."

Dat was een schip. Ze zagen het voor de eerste keer.

Hoe verder ze van de berg afkwamen, hoe meer schepen ze te zien kregen.

Maar er was óók iets, nee, dat was niet zo prettig.

Het water werd steeds vuiler, steeds vuiler. Telkens als ze weer een stad of dorp voorbij dreven, kwam al het vuile water de rivier in.

Eens kwamen ze achter een schip terecht en werden door de schroef als een razende in het rond gedraaid. O, wat was dat akelig.

Daarna ging het een hele tijd rustig. Ze dreven tussen hoge dijken en waren dus in Nederland gekomen. Daar beleefden ze hun eerste echte avontuur. Een jongetje schepte hen op met een lege jampot; hij wilde visjes in die pot doen.

Daar stonden Drop, Drup en Drap....

Ze zagen de rivier wel, die dreef maar verder.

Ze konden niets doen dan doodstil blijven liggen. Er was geen wind en ze werden warm, zo akelig warm.

Het potje stond tussen de stenen.

Maar.... opeens schopte de jongen tegen het potje, het viel om en vlug namen de druppels de benen, langs de stenen de rivier weer in.

Heerlijk, weer vrijheid.

Enkele dagen ging het rustig, zonder dat er iets nieuws gebeurde.

Plotseling werden ze naar de diepte gezogen met een enorme kracht. Alles werd donker. Drop dacht, dat ze in een buis moesten zijn. De snelheid, waarmee ze werden voortbewogen, maakte hen duizelig.

Even plotseling zagen ze het licht weer terug.

Drop keek en keek. Toen begreep hij, dat ze in het waterleidingbedrijf terechtgekomen waren. Daar hadden andere droppels hem onderweg al iets van verteld.

De grote stad haalde het drinkwater uit de rivier en door zo'n buis waren ze naar binnen gezogen.

Ook nu waren ze elkaar niet kwijtgeraakt.

Wat was het hier stil. Er kwam helemaal geen beweging in het water, dat net een grote vijver was.

„Waarvoor zou dat zijn," vroeg Drap, „dat stilliggen?"

„Wel," antwoordde Drop, „dan zakt al dat vuil naar beneden. Misschien word jij dan ook nog wel eens wit."

Dat zei hij, omdat Drap een iets donkerder kleur had dan de anderen.

Twaalf uur waren verstreken, nadat de vriendjes door die gegeheimzinnige kracht in de vijver waren getrokken.

Toen, was die kracht er! weer.

Opnieuw kwamen de vriendjes terecht in een donkere buis. Het duurde maar héél even, dit keer.

Daarna...., o, het leek wel een droompaleis.

De druppels dreven weer in een beek, net als in het begin. Maar deze beek was van mooie, gele tegeltjes en er was een dak boven. De bodem was van helder grint.... zo prachtig.

Drup wist het weer. Die kon van de vriendjes het best onthouden.

„Hier moeten we helemaal schoon worden," zei hij. „Straks gaan we door die grintjes heen en dan blijft alle vuil achter. Wedden, Drappie, dat jij ook wit wordt?"

En zo ging het.

Prachtig schoon kwamen ze in een andere grote vijver.

Maar de vriendjes wisten niet, dat nu pas hun avonturen zouden beginnen.

De avonturen van Drup

Terwijl hij rustig in de vijver ronddreef, werd hij voor de zoveelste keer met kracht in een buis gezogen.

Er scheen dit keer geen einde aan te komen.

Soms stond het water stil, om dan plotseling weer met kracht verder te stromen.

Dat wist Drup niet, maar het kwam, doordat iemand in een huis een waterkraan opendraaide.

Op zeker ogenblik, nadat er weer even stilstand was geweest, schoot Drup vooruit..... en viel in een emmer. Hij was al erg blij, omdat er weer licht was.

Helaas, dat duurde niet lang.

Een vrouw deed scherpe dingen in de emmer, zeep en soda. Arme Drup, het beet zo. O, en toen kwamen er vieze lappen in de emmer. Al het vuil bleef aan Drup en de andere waterdruppels hangen. Toen ze goed vuil waren, gooide de vrouw de emmer leeg en kwam Drup heel vuil in een donker gat.

Wat vies was het daar!

Langzaam stroomde de vuile watermassa verder.

Drup verlangde naar zijn twee vriendjes en naar de heldere bergbeek. Was hij maar weer sneeuw.

Het vuile water begon harder te stromen, steeds sneller, er kwam een waterval en..... hij was weer in de rivier.

Snel stroomde de rivier naar de zee.

Wat was Drup blij. Want daar zou hij weer schoon worden.

De avonturen van Drop

Ja, ook Drop kwam terecht in die smalle waterleidingbuis. Maar met hem gebeurde iets heel anders.

Hulpgeroep klonk in de stad: „Brand!..... Brand!"

Een huis stond in brand.

Een moeder en vijf kleine kinderen liepen huilende op straat. Er was brand gekomen in de huiskamer, en zou hun hele huis nu afbranden? Drop hoorde dat alles in zijn donkere buis onder de straat. O, het vuur was zijn grootste vijand.

Kon hij maar helpen.

Hij hoorde schroeven boven zich en lopen en rijden.

Dat was de brandweer. Een brandweerman draaide de kraan open. Drop en zijn vrienden stortten zich door de slang naar buiten. Even zweefden ze in de lucht en toen fel en verwoed op de vlammen af. O, wat waren die heet en wat verzetten ze zich. Veel vrienden van Drop vlogen als stoom de lucht in.

Maar er kwamen steeds meer druppels uit de slang en toen konden de vlammen er niet meer tegen op. Ze doofden uit.

Drop lag vies en vuil op de zwartgeblakerde vloer.

Er kwamen mannen, die het water gingen opvegen.

Ze smeten het weg en.... zo kwam Drop op dezelfde manier als Drup in de rivier, op weg naar zee.

De avonturen van Drap

Drap was het laatst in de waterleidingbuis gekomen. Wat zou er met hem gebeuren? De buis was erg dik en zat onder de straat. Drap en de anderen wilden er uit, o zo graag. Ze duwden en duwden en opeens..... een vreselijke klap. De buis sprong stuk van al dat duwen en al de waterdruppels sprongen naar buiten. Steeds groter werden de plassen water op straat.

Het was zomer en erg warm. Direct deden de kinderen hun schoentjes uit en gingen in dat schone water spelen.

Ook Drap had plezier.

Toen draaiden mannen de gesprongen buis dicht. Het water liep langzaam in de riolen en.... zo kwam ook Drap weer in de rivier, ook op weg naar zee.

Hoe ze elkaar weer vonden

Ja, hoe vonden de vriendjes Drup, Drop en Drap elkaar weer?

Ze verlangden naar elkaar en wilden elkaars avonturen horen.

Daarom zorgden ze steeds bovenaan te zijn. Als er een golf kwam, tilde die hen hoog op en dan keken ze rond. Zo vonden ze elkaar.

Op een dag scheen de zon heel erg.

De zon trok hen op, heel hoog de lucht in.

Daar zweefden ze als damp. De mensen zeiden: wolken.

De wind dreef hen voort.

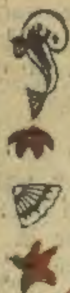
Boven de bergen vielen ze weer omlaag.

Ze werden weer sneeuw.

En toen begon hun leven van voren af aan. *K.B.*

De gummizwaan

Eens zag ik Josephientje staan,
Op 't grote brede strand,
Ze tuurde naar de blauwe zee,
Maar bleef op 't droge zand.

Haar vrienden en vriendinnetjes,
Die hadden pret in zee,
Maar Josephientje keek maar toe,
En deed er niet aan mee.

„Kom, Josephientje, doe toch mee,"
Riep Annie, haar vriendin.
„Nee, 'k doe het niet," zei Josephien,
„Ik durf er toch niet in."

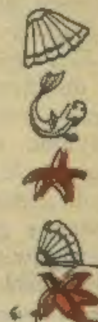
„Daar weet ik raad op, meisjelief,"
Sprak vindingrijke Daan,
„Thuis heb ik iets geschikts voor jou
Een grote gummizwaan."

„Nu ben je nog wel bang in zee,
Maar zit je op die zwaan,
Dan is het met die dwaze angst
Van jou voorgoed gedaan."

En zo ging Josephien in zee,
Ze durfde het toch aan,
't Was veilig op de gladde rug
Van Daantje's gummizwaan.

En Josephien verloor haar angst
Voor al wat water was.
De gummizwaan van 't vriendje Daan
Kwam dus wel goed van pas.

J. Heiloo

Leerrijke lessen

DE VLEERMUIS EN DE TWEE WEZELS

Een gulzige vleermuis raakte eens in het nest van een wezel, die dol was op muizen. De wezel meende reeds toe te happen, maar de vleermuis was niet op haar snuitje gevallen en zei:

„Hoe kom je 'r bij, dat ik een muis ben? Kijk uit je doppen. Heb jij ooit een muis gezien, die zulke vleugels had? Je bent niet goed wijs."

Ze spreidde haar vlerken wijd open en, ja, hoor, de wezel liet haar wegvliegen, want hij wilde alleen muizen, echte muizen eten.

De domme vleermuis was een onvoorzichtig beest. Het duurde niet lang of ze raakte weer klem in het nest van een andere wezel. Ditmaal was het er een, die niets liever lustte dan vogels.

„Een vogel," riep de vleermuis, „jij moet wel erg bijziende zijn, dat je mij voor een vogel verslijt. Heb jij ooit een vogel gezien, die geen veren had? En waar zie je mijn veren? Ik zeg je: ik ben een echte muis en ik roep: leve de rat."

De wezel liet zich overbluffen door zo'n stoutmoedige taal en voor de tweede maal slaagde de vleermuis er in te ontsnappen.

Er zijn meer van die slimme, sluwe vleermuizen, die, zodra ze in nood zitten of denken, dat het in hun kraam te pas komt, de mantel hangen naar de wind. Ze kijken goed uit naar wie de baas is en zorgen er wel voor het die baas naar de zin te maken. Hoe ze dat doen en ten koste van wie of wat, komt er niet op aan: als zij maar hebben wat ze hebben willen. Het zijn de vriendjes, die met twee tongen spreken. En voor dat soort moet je terdege uit je doppen kijken.

ONZE WONDERE WERELD

AARDRIJKSKUNDE
ER ZIJN VEEL MERKWAARDIGE PLEKJES OP DE AARDBOL TE VINDEN, WANT ELK LAND HEEFT DE ZIJNE, AL KENT NIET IEDER DIE VAN ZIJN EIGEN LAND. DAARBIJ KOMEN ER MERKWAARDIGE SPELINGEN VAN DE NATUUR VOOR.

DE BRUIDSLUIERWATERVALLEN, MET EEN REGENBOOG ZIJN TE VINDEN IN HET YOSEMITE NATIONAAL PARK VAN OREGON.

EEN MEER MET EEN SAFFIERBLAUWE WATERSPIEGEL IN DE KRATER VAN EEN DODE VULKAAN, LIGT IN HET NATIONAAL PARK VAN OREGON.

HET KONINKLIJKE RAVIJN VAN DE ARKANSAS RIVIER IN COLORADO. BOVENOP: DE HOOGSTE HANGBRUG TER WERELD OP EEN HOOGTE VAN 1.053 VOET.

DE GROOTSTE STEEN UIT ÉÉN STUK TER WERELD. HIJ HEEFT EEN HOOGTE VAN 700 VOET EN LIGT IN ATLANTA, GEORGIË. MEN NOEMT HEM VAAK HET ACHTSTE WERELDWONDER.

IN 1783 TELDE AMERIKA NOG MAAR 13 STATEN; IN 1820 WAREN ER 23 EN THANS 48.

KORAALEILANDEN WORDEN IN DE LOOP DER EEUWEN GEVORMD DOOR DE SKELETTEN VAN MILLIOENEN KORAALDIEREN. MEN VINDT ZE IN DE TROPISCHE ZEEËN.

De Purperreiger

Een zeldzame vogel in ons land.

Vorig jaar maakten we met een aantal jongelui een excursie naar de kop van Overijsel. Niet om het veelgeprezen en mooie merengebied van Giethoorn te bezoeken, maar om kennis te nemen van de vogels in het gebied rond Wanneperveen.

Het is een gebied, waarin je niet zonder toestemming mag komen, een zogenaamd natuurreservaat.

Naast de mooie, nog in bedrijf zijnde eendenkooi bewonderden we honderden nesten van de zwarte aalscholvers en de even zo talrijk aanwezige blauwe reigers. Een gebied om te watertanden.

Maar behalve deze bijzonder mooie vogels, wisten we er ook het nest van de purperreiger, een zeldzame reigersoort.

Behalve in Noordwest-Overijsel broedt deze vogel ook in het Naardermeer, terwijl elders hier en daar nog een broedend paar wordt aangetroffen.

Ze vormen voor ons land een kostbaar vogelbezit, want wil men ze buiten ons land zien, dan moet men helemaal naar Hongarije reizen, of naar Roemenië.

De purperreiger is een echt deftige vogel, die vooral graag in het rietland leeft. Hij schuwt de mensen en trekt zich terug in onbegaanbare moerassen. Daar heeft de vogel zijn nest tussen het riet, dikwijls ook in een lage struik.

Dit nest bestaat uit rietstengels en daarin komen twee of drie blauwe eieren.

De jonge vogels zijn aanvankelijk lelijk, maar volwassen geworden zijn 't prachtdieren: de nek is wit en zwart gestreept, verder is het lichaam roodbruin en blauwgrijs.

Als je kort bij het nest komt, is de vogel al stil verdwenen en cirkelt hij heel hoog in de lucht boven het nest en de rietvelden in het rond, tot het gevaar weer uit zijn gebied is verdwenen.

De vogel komt naar zijn broedplaats in April en vertrekt al weer in September naar de zuidelijke winterverblijven.

Toen we het nest, dat we ongeveer wisten, kort waren genaderd, konden we niet nalaten er even een foto van te maken. Er zaten twee vlugge jongen in en van verstoren van de broedplaats was dus geen sprake meer.

Maar het nest zat vier of vijf meter van de min of meer vaste wallekant.

We hadden er echter een nat pak voor over, of liever een nat lichaam. We kleedden ons namelijk uit, hingen het toestel om de hals en terwijl we elkander vasthielden voor mogelijk verraderlijke ondergrond, wisten we het nest te bereiken, zodat we de jongen scherp konden fotograferen.

Hoog in de lucht cirkelden de oude purperreigers, toen ons toestel klikte en hun jongen vereeuwigd werden.

Dan gingen we gauw weg, om deze zeldzame vogel, die we zo graag als een prachtig bezit in ons land willen houden en beschermen, niet langer te storen.

Een andere keer vertel ik een heel verhaal over de aalscholver, de blauwe reigers en de eendenkooi.

J. B. M. v. d. B.

ZO TERLOOPS....

Pinguins zijn vogels, die niet vliegen en die men alleen vindt in de zuidpoolgebieden. Hun naam komt van het Keltische „Pen-Gwyn", dat „witkop" betekent, een naam, die men vroeger gaf aan de reuzenalk. Er zijn geen gezelliger vogels dan deze kleine, grappige heertjes. Ze leven meestal samen in grote kolonies, waar elke vreemde snoeshaan met geweld en veel lawaai wordt uitgegooid. Met het onschuldigste gezicht ter wereld proberen ze nestmateriaal van elkaar te stelen, ja, zelfs eieren, die ze dan zelf gaan uitbroeden. Hun ergste vijanden zijn de dolfijnen, sommige roofmeeuwen en soms.... de mensen.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

„Meester," zei Harry in het eerstvolgend namenkwartiertje, „wanneer vadersnamen betekenen: afstammeling, nakomeling van de persoon, die met de mansvoornaam wordt aangeduid, dan kennen wij toch de betekenis van al die vadersnamen, welke zijn afgeleid van een voornaam, die we in vroegere lessen behandeld hebben!"

ACHTERNAMEN

„Dat heb je uitstekend opgemerkt, Harry," antwoordde meester Dierx. „Wat je zegt is volkomen juist, maar ik had wel graag, dat je het met een voorbeeld duidelijk maakte. Dan zal iedereen het begrijpen."

„Wel, meester," hernam Harry, „u hebt in een van de vorige lessen gezegd, dat Klaassen afstammeling, nakomeling, zoon van Klaas betekent. Heel vroeger hebt u verteld, dat Klaas van Nicolaas komt en dat Nicolaas wil zeggen: overwinnaar van het volk. Dus dan betekent Klaassen: zoon of nakomeling van iemand, wiens naam „overwinnaar van het volk" betekent."

„Prachtig, Harry. Ken je misschien nog een ander voorbeeld?"

„U hebt het ook over Peters gehad, mijnheer, als vadersnaam van Peter, en over Jansen als vadersnaam van Jan. Peter komt van Petrus en dat betekent: de standvastige. Jan is een roepnaam van Johannes of van het Hebreeuwse Jehôchânan, wat betekent: God is genadig of genadekind. Dus dan is Peters: zoon of nakomeling van iemand, wiens naam wil zeggen: de standvastige; Jansen is: zoon van iemand, wiens naam betekent: genadekind."

„Zo zien jullie, kinderen," ging meester op Harry's uitleg door, „dat jullie de betekenis van al heel wat familienamen zouden kennen, als jullie alles onthouden had, wat ik allemaal over de voornamen verteld heb. En Harry, die blijkbaar de betekenis van alle voornamen, die we behandeld hebben, heeft opgeschreven, weet er al aardig wat van te vertellen."

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

EEN LAZARUSKLEP

Toen onze voorvaderen naar het Heilig Land trokken, brachten diegenen, die aan de slachting ontkwamen, soms tot dan toe onbekende ziekten naar Nederland mee terug. Zoals: de melaatsheid. Het spreekt vanzelf, dat de gezonde mensen een tikje opzagen tegen de nabijheid van deze arme ongelukkigen, die er wel zeer erg aan toe waren. Ze werden zo geschuwd, dat het hun zelfs niet meer werd geoorloofd binnen de steden te overnachten, maar men bouwde hospitalen op zeer eenzame plaatsen van het land en daar moesten ze hun intrek nemen. Er werd wel veel gegeven om die inrichtingen in stand te houden, maar toch lang niet genoeg. Die zieken moesten op een andere manier aan de kost zien te komen en men stond hun derhalve toe in de omgeving van hun hospitaal de weldadigheid in te roepen van de voorbijgangers.

Natuurlijk ging dat zo maar niet. Aan die vrijheid van beweging waren ettelijke voorwaarden verbonden. En een hiervan was: dat de zieken gewapend moesten zijn met een soort klepper, waarmee ze elke aankomende reiziger of wandelaar moesten waarschuwen, dat er een melaatse op de weg liep. Zo'n klep noemde men dan: een Lazarusklep. Na de Kruistochten moesten melaatsen zich laten keuren in het Haarlemse Leprozenhuis en dat vond ook nog plaats in de laatste helft van de achttiende eeuw. De zieken kregen dan een lazarusbrief en een klep, als vrijgeleide. Op die klep was het wapen van Haarlem gebrand en die brieven waren meestal op perkament gedrukt en van het gemeentezegel voorzien.

BAS EN BES

Vermoeid en hongerig lopen Bas en Bes, steeds voor Stekel op de vlucht, over de weg zonder een cent op zak

SINDBAD de zeeman

NAVERTELD NAAR EEN OUD VERHAAL

21. De oude man had aan Sindbad een stevig houvast en hij zei hem waar hij hem heendragen moest om fruit te plukken. Hij stompte Sindbad, als deze weerstand bood. Zelfs als hij sliep, liet hij Sindbad niet los.

22. Op een dag zag Sindbad een grote, holle kalebas en dicht daarbij groeiden druiven. Hij kwam op de gedachte wijn te maken. Terwijl de grijsaard druiven at, perste hij een aantal trossen in de kalebas uit, in de hoop dat het sap zou gaan gisten.

23. Dagen later wenste zijn berijder weer druiven te eten en Sindbad voerde hem naar de kalebas, waar hij bemerkte, dat het sap wijn geworden was. Hij beduidde zijn last, dat het een kostelijke drank was en de oude man dronk gulzig alles op. Dat betekende de redding van de slimme Sindbad.

24. Want de wijn maakte de tiran duizelig en Sindbad kon hem afschudden. Hij begaf zich naar het strand, waar een voorbijgaand schip hem opnam. Na een voordelige handel in kokosnoten te hebben gedreven, keerde hij naar huis terug, waar hij zijn vrienden heel wat kon vertellen.

WAAROM AHMED KOOPMAN

Toen Ahmed, de zoon van de rijke Babbaldonische koopman Pasjal, twaalf jaar oud was, riep zijn vader hem op zekere dag bij zich. „Ahmed," sprak Pasjal, „je bent nu twaalf jaar en het wordt dus tijd, dat we eens over je toekomst praten. Wat zou je graag willen worden?"

DOOR ROOSJE

„Koopman, net als u," zei Ahmed prompt.

Pasjal glimlachte, maar schudde tegelijkertijd afkeurend zijn hoofd. „Nee," zei hij, „koopman is nu net wat je niet moet worden. Ik heb geld genoeg om je te laten studeren en ik zou het prettig vinden als je dokter of ingenieur of zo iets werd. In de handel gaat het tegenwoordig toch maar slecht. Alleen oude, ervaren mensen kunnen er nog iets in verdienen; de anderen kunnen hun hoofd bijna niet meer boven water houden en daarvoor wil ik je behoeden."

„En toch wil ik koopman worden, net als u!" herhaalde Ahmed hardnekkig.

„Het zal niet gebeuren!" zei Pasjal met klem, terwijl hij een geldstuk te voorschijn haalde. „Denk er nog maar eens over na en kom mij morgen dan de uitslag vertellen. En ga nu maar weer spelen; hier heb je een zilverstuk om iets lekkers te kopen. Denk er om, morgen praten wij verder! En je wordt geen koopman!"

Het was de volgende ochtend nog vroeg, toen Pasjal Ahmed opnieuw bij zich liet komen.

„Goede morgen, mijn jongen!" riep hij opgewekt, zodra zijn zoon de kamer binnenkwam. „Heb je je gisteren goed vermaakt?"

Ahmed knikte. „Bijzonder goed," zei hij, „dank zij dat zilverstuk, dat u mij had gegeven."

„Wat heb je daar dan mee gedaan?" vroeg Pasjal nieuwsgierig.

„Ik heb er een kruiwagenwiel voor gekocht."

„Een kruiwagenwiel?" Pasjal's gezicht was één groot vraagteken.

„Ja, ik kende toevallig iemand, die een kruiwagen had, waarvan het wiel was gebroken en aan hem heb ik mijn wiel toen voor twee zilverstukken verkocht. Aan dat geld had ik net genoeg om van Ali Kassup een hondenhok te kopen, dat hij toch niet meer gebruikt, omdat zijn hond dood is gegaan. Ik kocht het, omdat ik wist, dat Hussein een hond had gekregen en nog geen hok voor dat beest had; hij betaalde mij voor mijn hok vijf zilverlingen. Nou, voor dat geld kocht ik een prachtige kat, die ik voor zeven zilverlingen heb overgedaan aan moeder Peidak, die last heeft van muizen. Voor die zeven zilverstukken schafte ik mij een hond aan, omdat ik had gehoord, dat schaapherder Pisheral dringend om een herdershond verlegen zat. Hij gaf mij in ruil voor mijn hond twee schapen en ik was met die dieren juist op weg naar de markt, toen iemand mij vertelde, dat het kindje van de weduwe Randillah ziek is en alleen nog maar geitenmelk mocht drinken. Nu moet u weten, dat Randillah zelf wel schapen, maar geen geit heeft. Daarom ruilde ik op de markt mijn schapen in tegen een geit en een goudstuk en die geit verkocht ik toen weer aan Randillah voor twee schapen. Ik had toen twee schapen en een goudstuk en daarmee betaalde ik een koe en die koe ruilde ik op de markt voor een pony."

Ahmed hield even op om adem te scheppen, en zijn vader, die hem met grote, verbaasde ogen aan had zitten kijken, deed langzaam zijn mond open om iets te zeggen. Voordat hij echter een woord uit had kunnen brengen, vervolgde Ahmed al weer: „Ik kocht die pony, omdat ik wist, dat Barro, die rijke juwelenhandelaar, er een zocht, omdat zijn zoontje paard wil gaan rijden en Barro het hem niet op een groot paard wil laten leren. Barro nam mijn pony daarom dan ook graag over voor vijftien goudstukken en toen had ik geld genoeg om zelf een paard te kopen. Nou, en dat heb ik toen ook gedaan. Zeg, vader, wist u, dat koopman Mohammed Ali rust gaat nemen?"

MOEST WORDEN

„Ja..... ja," zei Pasjal, die van de ene verbazing in de andere viel. „Ja, hij wil geen grote reizen meer maken. Hij is al bezig zijn kamelen van de hand te doen."

„Precies!" zei Ahmed. „Dat hoorde ik gisteren ook. Daarom ben ik vlug naar hem toe gegaan en heb ik mijn paard tegen een van zijn kamelen ingeruild. Aan een paard heeft hij net genoeg om kleine afstanden af te leggen."

„En..... en heb je die kameel nu nog?" vroeg Pasjal haastig.

„Nee," zei Ahmed, „die kameel heb ik niet meer."

„O, gelukkig," zuchtte zijn vader. „Anders zouden wij wel wat te veel van die beesten gekregen hebben. Ik heb een van de bedienden gisteravond namelijk nog naar de markt gestuurd om een kameel te kopen. Ik had er een nodig, omdat er gistermiddag een is gestorven."

„Ja, dat weet ik," zei Ahmed knikkend. „U hebt voor die nieuwe kameel vijfentwintig goudstukken betaald, is het niet?"

„Ja, inderdaad," zei Pasjal verbluft. „Maar hoe weet jij dat?"

„Ik kwam die bediende gisteravond tegen," zei Ahmed, „en toen heb ik hem mijn kameel verkocht!"

Een volle minuut lang was Pasjal sprakeloos. „Wat?!" hijgde hij toen. „Wil jij beweren.....? Dat betekent dus, dat..... maar...."

„Ja," zei Ahmed vrolijk lachend, „dat betekent, dat ik dat ene zilverstukje van u in één dag tijds heb omgezet in vijfentwintig goudstukken! Zeg, vader," vervolgde hij schalks, „ik zou zo graag koopman willen worden."

„Willen?" riep Pasjal opgetogen uit. „Willen? Jongen, mijn zoon, je móét, je zál! Jij mag geen ander beroep meer kiezen. Jij wordt de grootste koopman van het oosten!"

* *

ZO TERLOOPS....

In de zuidelijke landen van Europa gebeurt het wel eens, dat de grond, wanneer het heeft geregend, helemaal rood ziet. Rode regen dus, en de mensen in die streken zeggen dan vaak, dat het bloed heeft geregend. In werkelijkheid regent het natuurlijk nooit bloed. Dat is onzin. Vaak is het heel fijn rood zand uit de Saharawoestijn, dat helemaal naar Europa komt overwaaien. Het is echter niet altijd zánd dat de grond rood kleurt. Soms zijn het ook algen, zulke kleine diertjes, dat je ze alleen maar door de allerscherpste microscopen kunt waarnemen. Maar als er zo millioenen op een plek neerstrijken, zie je de rode kleur door hun reusachtig aantal ook met het blote oog.

UIT HET OUDE EGYPTE

Dit waren de boten, die vroeger op de Nijl voeren. De roeiers stonden rechtop en vooraan peilde iemand met een lange stok de diepte. Het zeil droeg in het midden een afbeelding, waaraan men kon zien uit welke stad het schip kwam. Dit schip bijvoorbeeld kwam uit Elephantine (Olifantenstad), daarom was op het zeil de kop van een olifant afgebeeld.

THEE

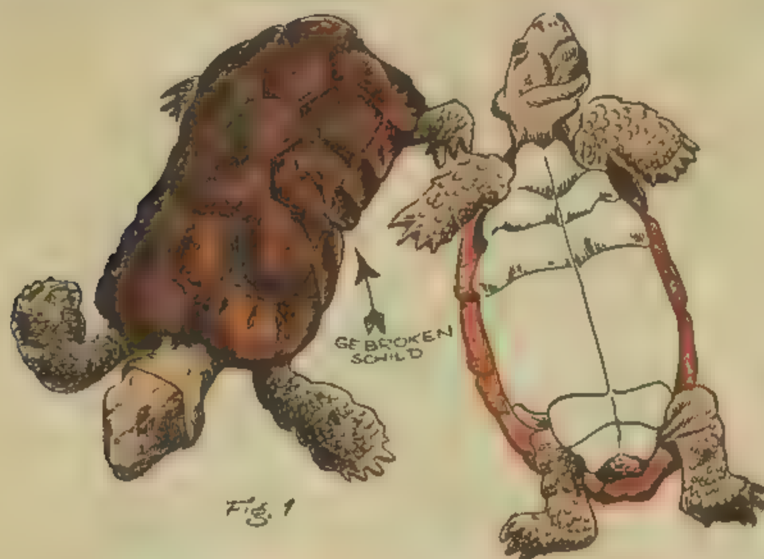
Al spoedig nadat onze voorouders bij hun tochten naar China en Japan kennis hadden gemaakt met thee, brachten zij het nieuwe kruid mee naar Nederland. Daar maakte het alras grote opgang, vooral doordat vele dokters uit die tijd, de 17e eeuw, dachten dat je met thee alle mogelijke ziekten kon genezen. Zodat ze soms wel vijftig koppen per dag voorschreven. Dientengevolge ontstond het volgend versje:

Thee, ja thee, dat most men roemen
Ligchaams beste dokter noemen,
Want die medicynethee
Komt ons alle daag ter snee.
Thee verheldert ons gezigt
Daar 't verstant en al verlicht,
Komt dan, o gij drooge zielen,
Komt rondom de theepot knielen;
Zwelgt er ongeregelt graag,
Jaagt er thee door strot en maag.

De kleine knutselaar

We houden Schildpadden

Eerst en vooral maken we een verschil tussen land- en waterschildpadden.

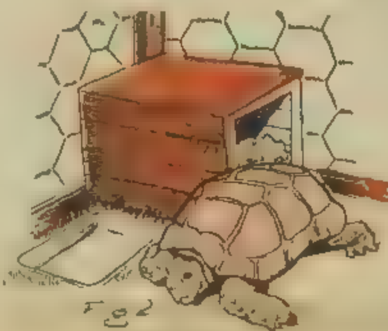
We beginnen met de eerste. Tientallen jongens en meisjes hebben al eens zo'n leuk schildpadje gehouden en zijn bedrogen uitgekomen, omdat het beestje niet „wilde". Sommige van die vriendjes kregen een longontsteking, andere kregen het te kwaad met hun ogen, terwijl een derde categorie, zo maar, zonder meer, aan het kwijnen sloeg en het vertikte om nog te eten.

Wat moet je het eerst doen, wanneer je van plan bent een schildpadje te kopen? Dat is heel gauw en eenvoudig verteld: kijk uit jullie doppen en laat jullie geen knollen voor citroenen verkopen.

Een eerste vereiste is dat jullie kunnen beschikken over een eigen tuintje en dat je van plan bent ook voor jullie viervoeter te zorgen.

Schildpadden zijn in het algemeen aan de trage kant als het koud is en wat beweeglijker zodra het warm gaat worden. In een zaak, waar je die dieren gaat kopen, horen ze beweeglijk te zijn en wanneer je ziet, dat de schat, die je wil kopen, fatsoenlijk en gretig aan het eten is, des te beter. Pik die er uit. Koop in geen geval een schildpad, die een lopende neus of lopende ogen heeft. Kijk of ze alle vier haar poten goed kan bewegen en of de schaal niet beschadigd is (fig. 1).

In de zomermaanden gedijt de schildpad het best in de tuin. Om het verdwalen tegen te gaan en ze te beschermen tegen honden, zet je er het best een metaaldraadversperring om heen. Kost niet veel en is makkelijk. In die omheining dient een bakje met zuiver water te staan, liefst flink ingegraven (fig. 2), en een kist met droge blaren, waar de schildpad zich zo nu en dan in kan terugtrekken als ze daar zin in heeft. Geef haar volop groenvoer en daarbij een tikje brood vermengd met jam. Geef haar ook wat rozeblaadjes,

erwtjes en braambessen. Een landschildpad is een vegetariër en eet geen vlees noch dierlijk voedsel. Drinkt ook geen melk.

Nu kan het wel eens voorkomen, dat ze, zoals andere dieren trouwens ook, last krijgen van ongewenste gasten. Vooral van *teken*. Die dien je zorgvuldig te verwijderen met een pincet (fig. 3) en kijk vooral uit, dat je het dikke lichaam niet afrukt, zodat de kop in de huid van de schildpad blijft zitten. Wie een hond heeft, weet er trouwens wel meer van. Voordat je de teek uittrekt, breng je op die plek zelf een druppel paraffine aan.

Een andere soort lastige gezellen zijn de „ronde wormen", die te verwijderen zijn door het toedienen van santonine of andere geschikte wormmiddelen. Maar hiervoor kun je beter het advies vragen van een dierenarts.

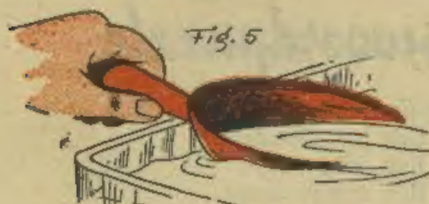
Wat waterschildpadden betreft, deze kunnen heel wat jaartjes

meegaan, maar de meeste gaan veel te vroeg dood, doordat ze door hun kleine of oudere bezitters niet goed worden behandeld. Dat leert de ervaring. De waterschildpadden of terrapins, zoals ze meestal genoemd worden, brengen een groot deel van hun tijd in het water door, maar van tijd tot tijd moeten ze toch ook eens „aan land". Het is dus niet voldoende zo'n dier in een tank met water te houden, er moet in die tank ook een kust zijn, waarop de terrapin zich, als ze zin heeft, ook kan begeven. Men dient dus een zo ruim mogelijke tank te nemen. Richt hem in aan de hand van de gegevens, die fig. 4 jullie verstrekt. Probeer in deze streken geen waterschildpadden te kweken in een

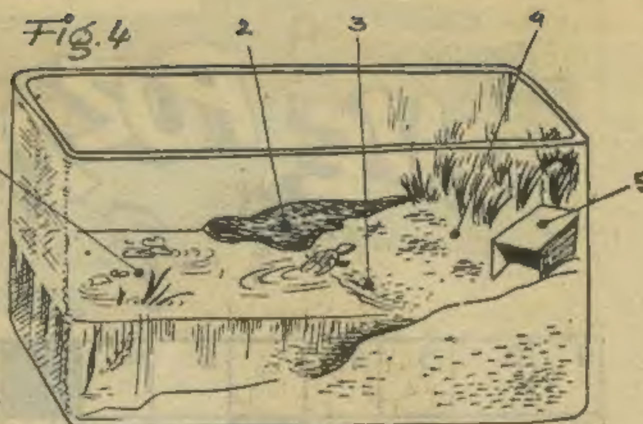
buitenvijver. Dat lukt toch niet.

Landschildpadden eten geen vlees, maar waterschildpadden lusten een hartig hapje. Ze versmaden geen vis, kikkers en andere dieren, die ze tot gezelschap krijgen. Geef ze kleine stukjes rauw vlees of rauwe vis, aardwormen en vooral *watervlooien*. Je zult ze ook wel eens zien knabbelen aan de waterplanten van het aquarium. Bij tijd en wijle mogen ze wel een stukje rauwe lever hebben, maar niet te veel ineens. Alleen zoveel als ze opkunnen.

Zorg er vooral voor het aquarium *zo zuiver mogelijk* te houden. Kijk er liefst elke dag naar. Verwijder alle vuil en alle voedsel, dat ongebruikt is blijven liggen. Blijft het water niet voldoende helder, vernieuw het dan zo vaak mogelijk of althans geregeld. Elke dag vers water is helemaal niet uit den boze. Je mag in geen geval toestaan, dat het water een bepaalde geur gaat ontwikkelen, noch dat er zich hier en daar wolkjes gaan vormen. Want dan is het mis en dien je in te grijpen (fig 5).

Sommige terrapins willen wel eens overwinteren, maar toch is het altijd het veiligst het aquarium op een warme temperatuur te houden. Zulks gedurende de hele winter. Heb je wat zachte modder, dan kunnen de schildpadden er in kruipen en daar het eind van de winter afwachten. Worden ze een tikje te sloom en zijn ze niet erg happig meer op eten, geef ze dan maar een heerlijk zonnebad, doordat je een electrische lamp gedurende een uur of twee in hun nabijheid hangt (fig. 6).

1. WATERPLANTEN; 2. MODDER; 3. PLATTE STENEN; 4. ZAND & GRAS; 5. DOOS

Het kan in het algemeen nooit kwaad het aquarium op een zonnige plaats te zetten, mits er voor gezorgd wordt, dat er ook voldoende schaduw is.

Terrapins hebben nogal eens last van hun ogen, meer dan landschildpadden. Vooral als men 't aquarium niet kraakzindelijk houdt. Zonneschijn en vers water zijn hier uitstekende geneesmiddelen. Maar indien het zover komt, ga dan zelf niet te veel dokteren en win de raad in van een vertrouwd iemand of een degelijke zaak, die jullie gemakkelijk en goedkoop zal kunnen helpen. Maar vooral: verlies jullie vriendjes niet uit het oog. Behandel ze met zorg en vriendschap. Zelfs zo'n schildpad zal er niet ongevoelig voor blijven.

Pang-Pang-Spelletje

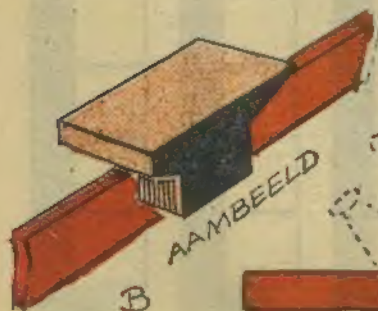
Twee dunne latjes en twee waspennen (oud model).

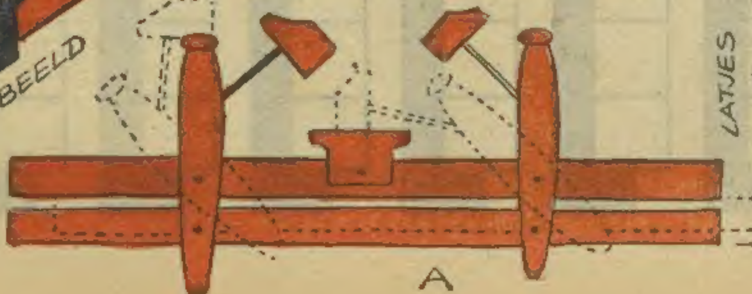
Beide waspennen beschilder je eerst, zodat ze twee leuke mannetjes voorstellen. Twee latjes van 1½ cm breed en 27½ cm lang. Op gelijke afstand tussen de pennen zet je op het bovenste latje het blokje hout vast, dat het aambeeld moet verbeelden (B). In de bovenkant der pennen maak je een klein gaatje (fig. D a). Daar komt het steeltje van de hamer in te zitten (fig. C).

De lengte van de hamerstelen moet zodanig zijn, dat de hamers zelf bij het heen en weer schuiven der latjes precies op de bovenkant van het aambeeld neerkomen.

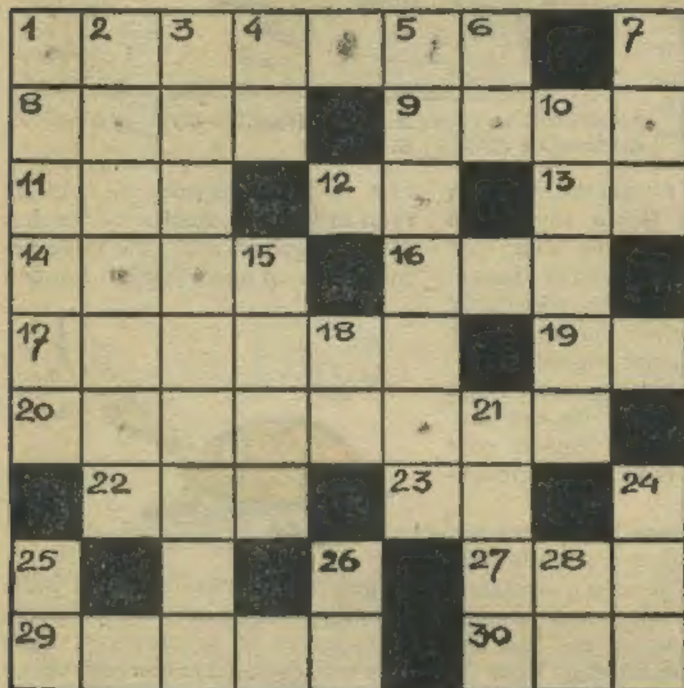
Wie over een klein speelgoedmotortje beschikt, kan er dit speelgoed op laten werken. Dan moet het onderste latje stevig verbonden worden met een vastzittend houten blok en het bovenlatje moet verbonden worden via een stangetje met het vliegwieltje van de motor.

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruiswoordpuzzle

Van links naar rechts:

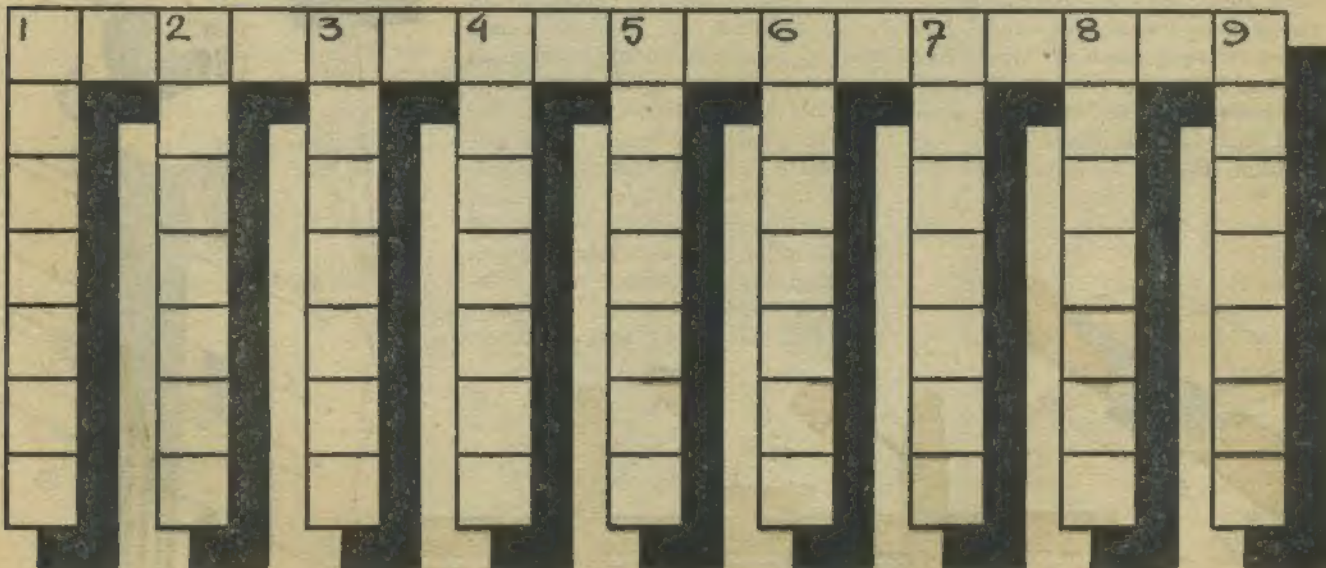
1. Een jongensnaam.
8. Een wild zwijn.
9. Een meisjesnaam.
11. Geb. wijs van redden.
12. Eerste persoon enkelvoud.
13. Ander woord voor plus.
14. Glazen voorwerp, waarin melk, bier, limonade, enzovoort zit.
16. Hoogste punt van een berg.
17. Moeder maakt er limonade van.
19. Afkorting van exemplaar.
20. Je kunt er door praten met iemand, die ver weg is.
22. Klein bakje.
23. Afkorting van Cato.
27. Groente, die men rauw eet.

Kamraadsel

Vul in deze kam (alleen van boven naar beneden!) woorden in van de volgende betekenis:

1. Geen kleinigheid, maar duizend is toch tienmaal zoveel!
2. Draagt een soldaat.
3. Men doet er inkt in.
4. Een half dubbeltje.
5. Zo heet de keuken op een schip.
6. Een ander woord voor jaloersheid.
7. Een zeeman.
8. Een ander woord voor zelfzucht.
9. Als het goed is, ga je over; is het slecht, dan blijf je zitten!

Als je alles goed hebt ingevuld, dan lees je op de bovenste regel van links naar rechts iets, waar je vaak in zit!

Naamkaartjes en wilde dieren

De heren Dirk R. Pijnaal en Barend Reen zijn vrienden. Ze hebben elkaar leren kennen in de dierentuin, waar ze beiden werken. Ze zijn namelijk oppasser van beroep. Nu wilde ik graag van jullie weten welke dieren deze twee vrienden verzorgen. Als je de letters die op hun naamkaartjes staan, goed door elkander schudt, dan vind je het gemakkelijk. Natuurlijk moet je de letters van ieder kaartje apart nemen. Hier zijn ze:

D. R. PIJNAAL

B. REEN

29. Een gevaarlijk slangetje.
30. Ander woord voor vat.

Van boven naar beneden:

1. Jaargetijde tussen zomer en winter.
2. Een meisjesnaam.
3. Het land, waarin je woont.
4. Afkorting van doctor.
5. Men doet er inkt in.
6. Een jongensnaam (afkorting).
7. Staat of hangt in de keuken.
10. Als ze van chocola zijn smaken ze wat lekker.
15. Eet je met een lepel.
18. Ja.. nee!
21. Is geen west.
24. Haal je melk in.
25. En andere (afkorting).
26. Ander woord voor daar.
28. Lager Onderwijs (afkorting).

SPREEKWOORDENREBUS

Zeeleeuwpuzzle

Van links naar rechts:

1. Smalle weg.
4. Omlaag.
5. Kleur.
6. Meisjesnaam.
8. Bitter smakend kruid.

Van boven naar beneden:

1. Erg naar zout smakend.
2. Bloedbuizen.
3. Ranggetal.
4. Lekkernij.
7. Amerikaans (afgekort).

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Oplossing rebus:

DE KOE
BIJ DE HORENS PAKKEN

Deze uitdrukking betekent: een zaak flink, kordaat, stevig aanvatten. Als je een koe bij de horens pakt en je weet die horens ondanks het tegenstribbelen van de koe beet te houden, dan heb je het dier spoedig volkomen in bedwang en kun je het brengen waar je wilt.

Zo is het ook met elke taak, die je flink aanvat; als je voor de moeilijkheden, welke ze meebrengt, niet terugschrikt, maar deze beslist onder ogen ziet, dan heb je die moeilijkheden spoedig onder de knie en breng je de taak tot een goed einde.

EEN PAAR VRAGEN

1 Je voeten van de vloer.
2 Een tijger hééft zijn strepen en een sergeant moet ze verdienen.

M-PUZZLE

```
M
MA
MAT
MAAT
MAART
MAAN
MAN
MA
M
```

E-RAADSEL

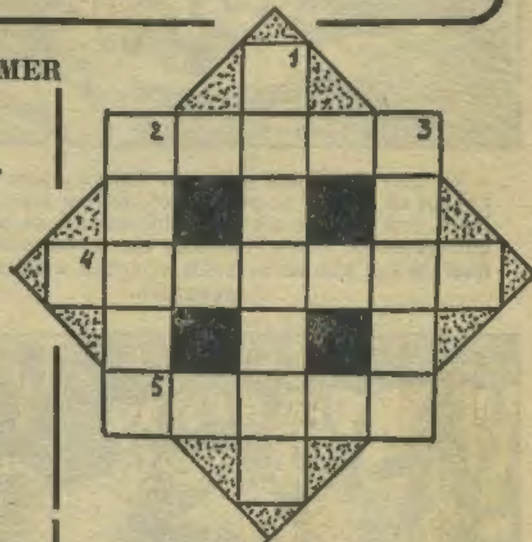
```
E I N D E
L E R E N
S T E E N
P E R E N
A A R D E
```

CIRKELPUZZLE

```
    L E B
  M O D E L
R E G E L E N
  R   L   G E
  E L   V E T
  N E E   R
    K R O
```

MATJESPUZZLE

```
  V   B   N
V E R R A A D
  R   U   D
B R U S S E L
  A   S   R
N A D E R E N
  D   L   N
```


Ruitpuzzle

Invullen: van links naar rechts:

2 Is een hoge schoen
4 Men krijgt er gelegenheid allerlei loten te kopen
5 Een dun houtje

Van boven naar beneden:

1 Een ruw, onopgevoed mens
2 Brengt de boten in de haven
3 Ontvangkamer

HAMID de dappere SJEIK

1 Het was de politie opgevallen, dat het smokkelen aan de kust hand over hand toenam en dat regelmatig gesmokkelde goederen van zee uit het binnenland in werden gevoerd. Het hoofd van de politie besloot zelf op onderzoek uit te gaan en hij vroeg sjeik Hamid hem te vergezellen.

2 Deze was daartoe gaarne bereid en in een politieboot voeren zij dicht langs de kust in de richting van de Zorabaai, volgens Hamid een stille plaats en voor smokkelaars uitstekend geschikt. Terwijl ze onderweg waren, kwam er een zware bui opzetten en felle bliksemstralen doorkliefden de donkere lucht.

3 De golven werden door een hevige storm hoog opgezweept en hoewel de politiechef het roer stevig in handen hield, kon hij toch niet verhinderen, dat de boot naar de kust gedreven werd. Plotseling wierp een reusachtige golf haar op een klip en de beide vrienden werden overboord geworpen.

4 Binnen weinige ogenblikken was de boot totaal wrakgeslagen en in de golven verdwenen. Hamid en zijn gezel, die beseften, dat zij tegen de kokende zee niets konden uitrichten, trachtten het hoofd boven water te houden en ze hadden het geluk, dat ze door een hoge golf werden opgenomen en naar de kust gevoerd.

5 Eén ogenblik vreesden ze nog, dat ze tegen de rotsen zouden worden geslagen, maar gelukkig kwamen zij op een strook zand terecht, en weldra bevonden zij zich in veiligheid. Ze keken even om zich heen en spoedig ontdekte Hamid een opening in een rots en hij maakte er zijn vriend opmerkzaam op.

6 „Dat lijkt een ideale schuilplaats, totdat het razen van de storm wat bedaard is," schreeuwde hij zijn makker toe. Ze begaven zich er heen, en, uitgeput als ze waren door hun gevaarlijk avontuur, vielen ze weldra in slaap. Beschut tegen regen en orkaan sliepen ze rustig door en verzamelden aldus nieuwe krachten.